

David Brainerd

O, de n-aş zăbovi niciodată în călătoria mea spre Cer!

John Piper

David Brainerd. O, de n-aş zăbovi
niciodată în călătoria mea spre Cer!

JOHN PIPER

DAVID BRAINERD

*O, de n-aş zăbovi niciodată
în călătoria mea spre Cer!*

MAGNA GRATIA

DAVID BRAINERD. O, DE N-AȘ ZĂBOVI
NICIODATĂ ÎN CĂLĂTORIA MEA SPRE CER!

John Piper

Copyright © 2022 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *David Brainerd. May I Never Loiter On My Heavenly Journey!*, by John Piper (Desiring God Foundation, 2012). Tradus și publicat în limba română cu permisiunea Desiring God Foundation, PO Box 2901, Minneapolis, Minnesota 55402, SUA, www.desiringgod.org

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Portret: Drew Bloom. Design copertă: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-606-9641-88-0 (PDF); 978-606-9641-89-7 (epub); 978-606-9641-90-3 (mobi).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

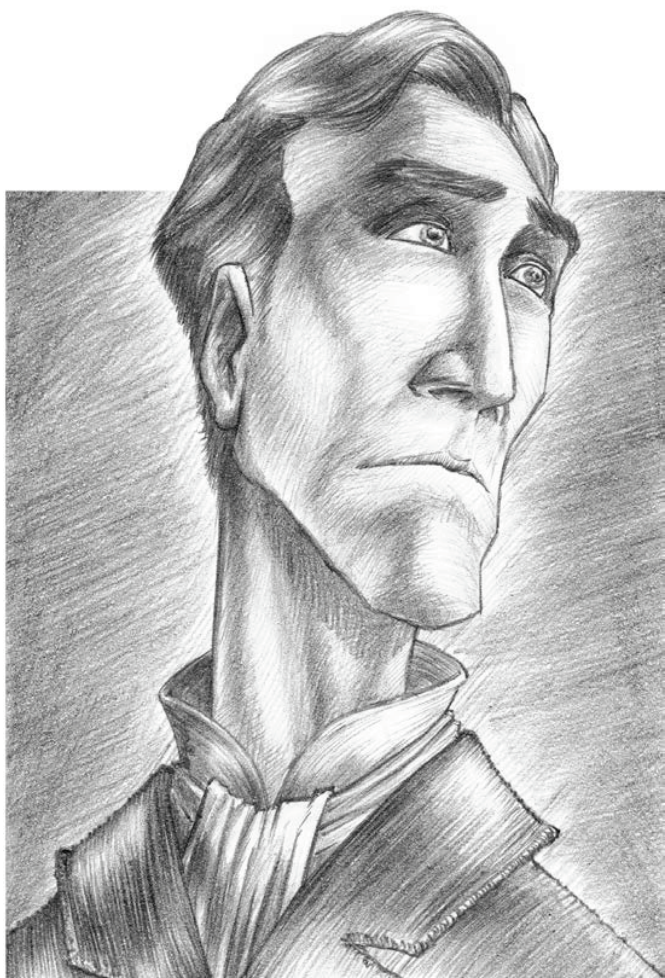
Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

David Brainerd s-a născut pe 20 aprilie 1718 la Hadam, Connecticut. La nașterea lui, John Wesley și Jonathan Edwards aveau 14 ani. Benjamin Franklin avea 12 ani, iar George Whitefield 3. Marea Trezire era la orizont, iar Brainerd avea să trăiască ambele ei valuri la mijlocul anilor 1730 și începutul anilor 1740, după care avea să moară de tuberculoză în casa lui Jonathan Edwards, pe 9 octombrie 1747, la vârsta de 29 de ani.

O FAMILIE UNICĂ

Tatăl lui Brainerd, Hezekiah, a fost un parlamentar în colonia Connecticut și a murit pe când David avea doar 9 ani. Judecând după propria experiență ca fiu și ca tată, cred că acel an trebuie să fi fost cel mai greu dintre toți. Hezekiah fusese un puritan riguros, cu vederi foarte hotărâte legate de autoritate și strictețe în familie, și manifestase o devoțiune foarte intensă care includea zile de post personal pentru a-și stimula creșterea spirituală.¹

¹ *The Life of David Brainerd*, ed. Norman Pettit, *The Works of Jonathan Edwards*, Vol. 7, (New Haven: Yale University Press, 1985), p. 33. Toate numerele paginilor din această biografie se referă la acest volum, care conține nu doar jurnalele lui Brainerd editate de Edwards, ci și anumite fragmente de jurnal și o lungă introducere făcută de Dr. Pettit, ca și anumite scrisori.

Brainerd a fost al șaselea copil și al treilea fiu al lui Hezekiah și Dorothy. După el au mai venit trei copii. Dorothy a adus în căsnicia cu Hezakiah un băiețel dintr-o căsătorie anterioară, așa că erau 12 cu toții în familie, dar nu pentru mult timp. După 5 ani de la moartea tatălui său, la vârsta de 46 de ani, mama lui a murit pe când David avea 14 ani.

În familia lui se pare că a existat un șir neobișnuit de slăbiciune și depresie. Nu doar că părinții au murit devreme, ci și o parte dintre frații și surorile lui: Nehemiah a murit la 32 de ani, Israel a murit la 23 de ani, sora lui Jerusha a murit la 34 de ani, iar el la 29 de ani. În 1865, Thomas Brainerd, un urmaș al lor, spunea într-o biografie a lui John Brainerd: „Vreme de două sute de ani, în întreaga familie Brainerd a existat o tendință către o depresie morbidă, asemănătoare unei ipohondrii” (p. 64).

Așadar, dincolo de a avea un tată auster și de a suferi pierderea ambilor părinți la o vârstă destul de fragedă, este posibil ca David să fi moștenit un fel de înclinație către depresie. Oricare ar fi fost cauza, știm că el a suferit mult de pe urma unor depresii foarte adânci și repetate pe tot parcursul scurtei lui vieți. Chiar la începutul jurnalului lui, el avea să spună: „Cred că am fost înclinat de mic mai degrabă spre seriozitate și melancolie decât către cealaltă extremă” (p. 101).

CEARTA CU DUMNEZEU ÎN SUFLETUL LUI

După decesul mamei lui, el s-a mutat dincolo de râul Connecticut, în East Haddam, ca să locuiască împreună cu Jerusha, sora lui care se căsătorise. El și-a descris religia din acei ani ca fiind foarte atentă și serioasă, dar neavând parte de harul autentic. Când a împlinit 19 ani, el a moștenit o fermă și s-a mutat pentru un an la câteva mile la vest către Durham, ca să vadă dacă se va descurca în munca la fermă. Dar inima lui nu era făcută pentru așa ceva. El tânjea după o „educație în arte” (p. 103). În fapt, Brainerd a fost un om contemplativ și un erudit din cap până în călcâie. Dacă n-ar fi fost exmatriculat de la Yale, ar fi putut foarte bine să aibă o lucrare pastorală sau de dare de învățătură, în loc să devină misionar printre indieni.

După un an la fermă, s-a întors la East Haddam și a început să se pregătească pentru admiterea la Yale. Aceasta era vara anului 1738. Pe atunci, el avea 20 de ani. În timpul aceluia an petrecut la fermă, el a făcut un angajament față de Dumnezeu că va intra în lucrare. Cu toate acestea, el încă nu era convertit. Și-a citit Biblia de două ori în acel an și a început să vadă mai clar că toată religia lui era una legalistă și bazată pur și simplu pe eforturile proprii. El s-a certat intens cu Dumnezeu în sufletul lui. S-a răzvrătit împotriva păcatului original, împotriva stricteții legii divine și a suveranității lui Dumnezeu. S-a luptat

cu faptul că nu exista nimic ceea ce el ar fi putut face în puterile sale ca să primească favoarea lui Dumnezeu (p. 113-124).

El a ajuns să conștientizeze că „toate atitudinile mele bune nu erau decât neprihănire de sine și nu se bazau pe o dorință pentru slava lui Dumnezeu” (p. 103).

„În rugăciunile mele nu exista mai multă bunătate decât ar fi fost în spălarea mâinilor mele cu apă... pentru că (rugăciunile mele) nu erau făcute dintr-o dragoste sau prețuire pentru Dumnezeu... Nu mă rugasem niciodată pentru slava lui Dumnezeu” (p. 134).

„Nu avusesem niciodată intenția de a-I da cinste și slavă... Nu acționasem niciodată pentru Dumnezeu în toate devoțiunile mele... Obișnuiam să le încarc cu păcate... (din pricina) rătăcirilor și a gândurilor mele deșarte... și pentru că nu avusesem în vedere slava lui Dumnezeu în ceea ce făceam” (p. 136).

O PERSPECTIVĂ A GLORIEI INDESCRIBIBILE

Cu o jumătate de oră înainte de apusul soarelui, la vârsta de 21 de ani, David se afla într-un loc izolat, încercând să se roage:

„Pe când mergeam printr-o vale neagră și întunecată, slava negrăită’ a părut să se deschidă înaintea sufletului meu... Era o imagine nouă interioară despre

Dumnezeu, așa cum nu avusesem niciodată, și cum nu îmi amintesc să mai fi avut. Așa că am stat acolo liniștit, minunându-mă și admirând acea perspectivă... Nu înțelegeam în mod particular că aveam înaintea sufletului meu vreuna dintre Persoanele Trinității, fie Tatăl, Fiul sau Duhul Sfânt, dar am înțeles că era gloria divină și splendoarea Lui. Iar sufletul meu ,s-a bucurat cu o bucurie negrăită' să vadă un astfel de Dumnezeu, o astfel de Ființă divină glorioasă, și găseam plăcere și împlinire interioară în faptul că El era Dumnezeu peste toate în vecii vecilor. Sufletul meu a fost atât de captivat și încântat de puritatea, atractivitatea, măreția și celelalte perfecțiuni ale lui Dumnezeu, încât păream că sunt absorbit de El, cel puțin într-atâta încât, atât cât îmi aduc aminte, nici nu m-am gândit pe atunci la propria mântuire sau chiar că existam ca o ființă creată.

Așa am eu credința că Domnul m-a adus la o dorință din inimă de a-L înălța, de a-L pune pe tron și de a ,căuta mai întâi Împărăția Lui', adică să țintesc în primul rând și în final la cinstea și gloria Lui ca Împărat și Suveran al Universului, lucru care este temelia religiei lui Isus... Așa că m-am simțit ca într-o lume nouă” (p. 138–140).

Era ziua Domnului, pe 12 iulie 1739. David avea pe atunci 21 de ani. După două luni, a fost admis la Yale ca să se pregătească pentru lucrare. Acolo, el a avut parte de

un început dificil. Era luat peste picior de colegii din anii mai mari, vedea în jurul lui puțină spiritualitate, studii dificile și s-a îmbolnăvit destul de repede de pojar, așa că a trebuit să stea acasă vreme de mai multe săptămâni chiar în acel prim an.

În anul următor, a fost trimis acasă pentru că era atât de bolnav, că scuipa sânge. El se îmbolnăvisese de tânărl de tuberculoza care avea să îi ia viața șapte ani mai târziu. Lucrul uimitor se poate să nu fie faptul că el a murit atât de tânărl și că a realizat atât de puține lucruri, ci că, fiind atât de bolnav, a trăit totuși atât timp și a realizat atât de mult în doar câțiva ani.

TREZIREA SPIRITUALĂ DE LA YALE

Când s-a întors la Yale, în noiembrie 1740, climatul spiritual era schimbat radical. George Whitefield trecuse pe acolo, astfel că de acum mulți studenți tratau cu foarte mare seriozitate credința lor, lucru care i s-a potrivit bine lui Brainerd.

În fapt, tensiunile au început să apară între studenții treziți spiritual și profesorii și personalul facultății care erau mai puțin entuziasmați de acest climat. În 1741, păstorii-evangheliști Gilbert Tennent, Ebenezer Pemberton și James Davenport au întetșit flacăra nemulțumirii printre studenți prin predicarea lor înflăcărată.

Jonathan Edwards a fost invitat să predice la deschiderea anului universitar în 1741, cu speranța că avea să toarne un pic de apă peste acel foc și să apere facultatea de entuziasmul studenților. Unii dintre profesori fuseseră criticați chiar că erau neconvertiți. Edwards a rostit o predică intitulată „The Distinguishing Marks of a Work of the Spirit of God” [Semnele distinctive ale unei lucrări a Duhului lui Dumnezeu] și, astfel, a dezamăgit total facultatea și personalul ei. El a susținut că lucrarea care avea loc în trezirea din acele vremuri, în special printre studenți, era o lucrare spirituală reală, în ciuda exceselor lor.

Membrii comitetului de conducere al facultății au votat chiar în acea dimineață următoarea declarație:

„Dacă vreun student de la acest colegiu va spune, direct sau indirect, că rectorul, vreunul dintre membrii comitetului director sau tutorii sunt ipocriți, oameni carnali sau neconvertiți, va trebui ca primă pedeapsă să facă o mărturisire publică în aula facultății, apoi, de îndată ce va repeta greșeala, va fi exmatriculat” (p. 41).

Edwards era clar mai înțelegător cu studenții decât era conducerea colegiului. El a mers până acolo încât a spus în cuvântul său de început de an universitar din acea zi, că „nu există nicio dovadă că o lucrare nu ar fi de la Dumnezeu, dacă mulți sunt obiectul ei... și se fac inovații de o îndrăzneală (atât de) mare încât să îi socotească pe

alții ca neconvertiți” (p. 42).

EXMATRICULAT PENTRU UN ALT PLAN

Brainerd era printre studenți când Edwards vorbea. Nu încapă îndoială că ne putem întreba dacă nu cumva Edwards s-a simțit întrucâtva responsabil pentru ce s-a petrecut cu Brainerd la scurt timp. Academic vorbind, el era primul în clasa lui, dar a fost exmatriculat rapid în prima parte din 1742, în al treilea său an de studii. El a fost auzit spunând că unul dintre tutori, Chauncey Whittelsey, „nu are mai mult har decât un scaun” și că s-a întrebat de ce rectorul „n-a fost secerat de moarte” pentru că i-a amendat pe studenți pentru zelul lor evanghelic (p. 42, 155).

Exmatricularea aceasta l-a rănit foarte profund pe Brainerd. El a încercat în repetate rânduri de-a lungul următorilor ani să corecteze lucrurile. Numeroase persoane au sărit în ajutorul lui, dar fără succes. Dumnezeu avea un alt plan cu Brainerd. În locul unor șase ani liniștiți de lucrare pastorală sau profesorală, urmați de moarte și absența vreunei importanțe istorice, Dumnezeu a vrut să îl călăuzească în sălbăticie, ca să sufere pentru Numele Lui și să aibă un impact incalculabil asupra istoriei lucrării de misiune.

Înainte ca traiectoria lui către lucrarea pastorală să fie oprită, Brainerd nu se gândise niciodată să fie misionar

printre indieni. Dar acum era nevoit să își regândească întreaga viață. Recent fusese dată o lege care spunea că niciun predicator nu putea fi ordonat în colonia Connecticut dacă nu absolvise Harvard, Yale sau o universitate din Europa (p. 52). Brainerd se simțea de parcă ar fi fost despărțit de chemarea vieții lui.

Și există o lecție foarte importantă de învățat de aici. Dumnezeu este la lucru spre gloria Numelui Său și spre binele Bisericii Lui chiar și când intențiile bune ale slujitorilor Lui par să eșueze – chiar când acel eșec s-ar datora păcatului sau neatenției. Un singur cuvânt spus în grabă și fără atenție, și viața lui Brainerd părea să se prăbușească înaintea ochilor lui. Dar Dumnezeu știa mai bine ce făcea, astfel că Brainerd a ajuns să își accepte situația. În fapt, sunt tentat chiar să mă întreb dacă mișcarea misionară modernă, care a fost inspirată în atâtea rânduri de viața misionară a lui Brainerd, s-ar fi petrecut dacă David Brainerd n-ar fi fost exmatriculat de la Yale și dacă speranțele lui de a-L sluji pe Dumnezeu în lucrarea pastorală n-ar fi fost năruite!

TRIMIS LA INDIENII AMERICANI

În vara anului 1742, un grup de predicatori care susțineau Marea Trezire (numit New Lights, Noile Lumini) l-a ordonat pe Brainerd să predice. Jonathan Dickinson, principalul păstor prezbiterian din New Jersey, s-a arătat

interesat de Brainerd și a încercat să îl readucă la Yale. Când a eșuat, i s-a făcut sugestia ca Brainerd să fie trimis ca misionar printre indieni, cu sprijinul organizației scoțiene de misiune Commissioners of the Society in Scotland for Propagating Christian Knowledge. Dickinson era unul dintre liderii ei. Pe 25 noiembrie 1742, Brainerd a fost cercetat în ce privește pregătirea pentru lucrare și a fost desemnat misionar printre indieni (p. 188).

El a petrecut iarna slujind într-o biserică pe Long Island, astfel încât să poată merge în sălbăticie în primăvara următorului an. Prima lui lucrare era să îi evanghelizeze pe indienii housaton de la Kaunaumeeck, la circa 35 km NV de Stockbridge, Massachusetts, unde și Edwards avea să slujească printre indieni. El a sosit în acea zonă pe 1 aprilie 1743 și a predicat timp de un an, folosind un translator și încercând să învețe limba de la John Sergeant, misionarul veteran de la Stockbridge (p. 228). El a putut să deschidă o școală pentru copiii de indieni și să traducă o parte din cartea Psalmilor (p. 61).

Apoi a intervenit lucrarea printre indienii care erau cantonați de-a lungul râului Delaware, în colonia Pennsylvania. Astfel, pe 1 mai 1744, David a plecat din Kaunaumeeck și s-a stabilit în Forks of the Delaware, la NE de Bethlehem, Pennsylvania. La finele lunii, el a mers călare până la Newark, New Jersey, pentru a fi cercetat de

prezbiteriul din Newark, fiind ordinar pe 11 iunie 1744 (p. 251-252).

Brainerd le-a predicat indienilor de la Forks of the Delaware vreme de un an. Pe 19 iunie 1745, el a făcut primul său tur de predicare printre indienii din Crossweksung, New Jersey. Acesta era locul unde Dumnezeu a lucrat cu o putere uimitoare și a adus trezirea și binecuvântarea peste indienii. În decursul unui an, s-au strâns în adunarea credincioșilor 130 de persoane (p. 376). Întreaga comunitate creștină s-a mutat de la Crossweksung la Cranberry în mai 1746, ca să poată avea propriile terenuri și propriul sat. Brainerd a stat alături de acești indieni până ce a fost prea bolnav ca să mai poată sluji, iar în noiembrie 1746 a plecat din Cranberry ca să petreacă patru luni în încercarea de a se recupera la Elizabethtown, în casa lui Jonathan Dickinson.

Pe 20 martie 1747, David Brainerd a făcut o ultimă vizită la prietenii lui indieni, apoi a mers călare până la casa lui Jonathan Edwards în Northampton, Massachusetts, sosind acolo pe 28 mai 1747. În decursul verii, a mai făcut o călătorie până la Boston, după care s-a întors și a murit de tuberculoză în casa lui Edwards, pe 9 octombrie 1747.

IMPACTUL VIEȚII LUI BRAINERD

Brainerd a avut o viață scurtă: 29 de ani, 5 luni și 19

zile. Doar opt dintre acești ani a fost credincios, și doar patru a slujit ca misionar. Dar de ce a avut un astfel de impact viața lui Brainerd? Un motiv evident ține de faptul că Jonathan Edwards a luat jurnalele lui și le-a publicat în 1749 sub titlul *Life of Brainerd* [Viața lui Brainerd]. Dar de a fost publicată continuu această carte? De ce a spus John Wesley că „fiecare predicator ar trebui să citească cu atenție ‚Viața lui...’”? (p. 3).

De ce s-a scris despre Henry Martyn că, „având exemplul vieții lui David Brainerd, sufletul lui s-a umplut de o emulație sfântă a aceluia om extraordinar; și, după ce s-a gândit profund și s-a rugat fierbinte, a ajuns hotărât ferm să îi imite exemplul”² De ce considera William Carey cartea lui Edwards, *Life of Brainerd*, ca un text sacru? De ce s-au uitat Robert Morrison și Robert McCheyne din Scoția, John Mills din America, Frederick Schwartz din Germania, David Livingstone din Anglia, Andrew Murray din Africa de Sud și Jim Elliot din America epocii moderne, de ce s-au uitat aceștia către Brainerd cu un fel de uimire și au fost influențați atât de puternic de el, ca mulți alții (p. 4)?

Gideon Hawley, un alt misionar apropiat lui Jonathan Edwards, a vorbit în numele a sute de alți misionari

² „Brainerd, David,” în *Religious Encyclopaedia*, Vol. 1, ed. Philip Schaff, (New York: the Christian literature Company, 1888), p. 320.

când a scris în 1753 următoarele cuvinte despre luptele sale ca misionar:

„Am nevoie, o mare nevoie de ceva mai uman [uman sau natural] care să mă susțină. Îmi citesc Biblia și citesc ‚Viața lui Brainerd’, singurele cărți pe care le-am adus cu mine, și din ele îmi găsesc puținul sprijin” (p. 3).

De ce a avut viața lui Brainerd un astfel de impact? Sau poate că ar trebui să pun o întrebare mai modestă și mai ușor de răspuns: *De ce are un impact atât de mare asupra mea? Cum m-a ajutat viața lui să merg înainte în lucrare și să mă lupt pentru sfințenie, pentru putere de sus și pentru rodnicie în viață?*

Pentru mine, răspunsul este că viața lui Brainerd este o mărturie vie și puternică a adevărului că Dumnezeu poate și folosește sfinți slabi, bolnavi, descurajați, zdrobiți, singuri, sfinți care se luptă cu tot felul de greutăți, care strigă zi și noapte după ajutorul Lui, ca să împlinească lucruri mărețe pentru gloria Sa.

Pentru a ilustra acest lucru, ne vom îndrepta atenția în primul rând către luptele lui Brainerd, apoi către felul în care el a răspuns față de ele și, în final, către felul cum Dumnezeu l-a folosit cu toate slăbiciunile lui.

LUPTELE LUI BRAINERD

Brainerd s-a luptat cu boala care l-a lovit aproape constant.

El a trebuit să renunțe la colegiu vreme de câteva săptămâni în 1740 pentru că începuse să tușească și să verse sânge. În mai 1744, el avea să scrie: „Am călărit mai multe ore prin ploaie, printr-o pustietate dezolantă, deși eram atât de zdrobit în trup că nimic altceva nu ieșea din mine decât sânge” (p. 247). Din când în când, el avea să scrie: „După amiaza, durerea mea a crescut considerabil și am fost nevoit să stau în pat... Câteodată am fost pe punctul de a-mi pierde mințile de durere” (p. 253). În august 1746 scria:

„După ce am zăcut toată noaptea într-o transpirație rece, am tușit mult vărsând mult sânge în această dimineață, și m-am simțit foarte rău trupește, și cuprins de tristețe” (p. 420).

În septembrie, avea să scrie:

„Am trecut printr-o tuse violentă și o febră foarte mare; n-am putut mânca nimic și de multe ori am vărsat tot ce mâncasem, la scurt timp după aceea; deseori nu m-am putut odihni din cauza durerilor în piept și a celor de spate; totuși, am putut să merg călare până la oamenii mei, aproape două mile pe zi, și să îngrijesc întrucâtva de cei care lucrau acolo pregătindu-mi o căsuță în care să locuiesc printre indieni” (p. 430).

În mai 1747, când era în casa lui Jonathan Edwards, doctorii i-au spus că suferea de o tuberculoză incurabilă, și că nu avea să mai trăiască mult (p. 447). În ultimele câteva luni de viață, suferința lui a fost incredibil de mare.

Pe 24 septembrie avea să scrie: „am trecut prin cele mai groaznice dureri de când mă știu, cu un fel de tuse neobișnuită, care părea că mă sugrumă sau că mă face să vomit constant” (p. 469). Edwards scria despre David cu o săptămână înainte de moartea lui:

„Mi-a spus că era imposibil ca vreun om să își dea seama ce chinuri îndura el în pieptul lui. El era foarte preocupat să nu Îl dezonozeze pe Dumnezeu prin nerăbdarea dată de agonia lui extremă, care era atât de mare, încât a spus că gândul de a o suporta încă un minut i se părea aproape imposibil. Iar în noaptea dinaintea morții lui, le-a spus celor din jurul lui că a muri este ceva cu totul diferit de ce își imaginează oamenii” (p. 475-476).

Ceea ce îl uimește pe cititorul acestor notițe din jurnalul lui nu este doar severitatea suferinței lui Brainerd în acele vremuri de dinaintea apariției antibioticelor și a analgezicelor, ci în special cât de neobosită era boala lui. Aproape că ea îl lovea neîncetat. Dar, cu toate acestea, el și-a continuat lucrarea.

Brainerd s-a luptat cu depresia care revenea neconținut asupra lui.

Brainerd a ajuns să înțeleagă mai profund, din propria experiență, care era diferența între depresia spirituală și boala deprimării. Evaluările lui mai târziu despre starea sa spirituală sunt probabil mult mai atente decât cele mai

timpurii. Totuși, indiferent cum am evalua starea lui din punct de vedere psihologic, el a fost chinuit în repetate rânduri de cele mai negre descurajări. Și este o minune că a supraviețuit și a continuat să meargă înainte în lucrare.

Brainerd a spus că așa fusese din tinerețea lui (p. 101), dar și că era o diferență între depresia de care a suferit înainte și după convertire. După convertirea lui, exista o stâncă a dragostei elective care avea să îl susțină, astfel că, în cele mai întunecate momente ale sale, avea să afirme credințioșia și bunătatea lui Dumnezeu, chiar dacă nu le putea vedea pentru o vreme (p. 93, 141, 165, 278).

Cu toate acestea, crizele lui au fost suficient de rele. De multe ori, tulburările sale erau cauzate de ura pe care o manifesta față de păcătoșenia remanentă din el. Pe 4 noiembrie 1742 avea să scrie: „Este tulburător să simt în sufletul meu acel Iad al corupției care rămâne în mine” (p. 185). Uneori, acest simțământ al nevredniciei era atât de intens, încât se simțea alungat din prezența lui Dumnezeu.

„23 ianuarie 1743

Rareori m-am simțit mai nevrednic să exist ca acum. Am văzut că nu sunt vrednic să ocup un loc printre indienii la care merg... Nimeni nu știe decât cel care simte ceea ce sufletul îndură când se vede alungat din prezența lui Dumnezeu. Vai, această tulburare este mai amară decât moartea” (p. 195-6).

El numea deseori depresia lui un fel de moarte. În jurnalele sale, am găsit cel puțin 22 de locuri în care și-a exprimat tânjirea după moarte ca mijloc al eliberării din starea sa ticăloasă. Iată două exemple:

„Duminică, 3 februarie 1745

Sufletul meu își aduce aminte de ‚pelinul și otrava’ (aproape că aş spune Iadul) de vinerea trecută; și m-am temut mult că voi fi obligat să beau din nou acel ‚pahar al tremurului’ care a fost indescriptibil mai amar decât moartea, făcându-mă să tânjesc mai mult după mormânt, nespus mai mult decât după toate comorile ascunse” (p. 285).

„Duminică, 16 decembrie 1744

Am fost atât de copleșit de zdrobire încât nu știam cum să trăiesc. Am tânjit foarte mult după moarte. Sufletul meu era ‚scufundat în ape adânci’ și ‚potopul’ de ape era gata să mă înece. Am fost atât de apăsător să sufletul meu era într-un fel de groază” (p. 278).

Aceste tulburări au fost atât de mari, încât starea sa mentală l-a împiedicat să își facă lucrarea și devoțiunea.

„Miercuri, 9 martie 1743

Am călărit 16 mile către Montauk și am avut parte de ceva dulceață interioară pe drum, dar și ceva din pustiire și moarte după ce am ajuns acolo și i-am văzut pe indieni. M-am retras și m-am strădui să mă rog, dar m-am simțit groaznic de abandonat și părăsit, și am

avut un sentiment dureros al ticăloșiei și răutății mele” (p. 199).

Câteodată, el era pur și simplu imobilizat de tulburările sale și nu putea face nimic.

„Marți, 2 septembrie 1746

Cu greu pot spune că am fost vreodată atât de tulburat de conștientizarea nerodniciei și a nepotrivirii pentru lucrarea mea. O, ce ticălos mort, fără inimă, sterp și nefolositor mă văd acum! Sufletul meu a fost atât de prăbușit și puterea trupească atât de disipată, că nu mă simt în stare să fac nimic. După un timp, fiind peste măsură de obosit, am zăcut pe o piele de bizon, dar am transpirat mai toată noaptea” (p. 423ff).

Este pur și simplu uimitor cât de des a continuat Brainerd să împlinească nevoile practice ale lucrării sale în ciuda acestor valuri de descurajare.

Nu încapă îndoială că mărturia lui i-a încurajat pe mulți misionari care știau din proprie experiență felurile de dureri pe care el le-a îndurat.

Brainerd s-a luptat cu singurătatea.

El vorbea la un moment dat despre faptul că era nevoit să suporte vorbirea stricată a doi străini într-o noapte din aprilie 1743, și spunea: „O, cât de mult tânjeam ca niște creștini dragi să îmi cunoască necazul”! (p. 204). După o lună avea să spună:

„Majoritatea discuțiilor pe care le aud sunt fie în scoțiană, fie în indiană. Nu am în preajmă niciun frate creștin de care să mă alipesc și înaintea căruia să mă deschid și să îi spun despre întristările mele spirituale, cu care să împărtășesc sfaturi dulci în discuții despre lucrurile cerești, și cu care să mă rog” (p. 207).

Această situație grea l-a făcut câteodată să facă pasul înapoi de la alte lucruri.

„Marți, 8 mai 1744

Urechile erau gata câteodată să se prăbușească la gândurile îndreptate către lucrarea mea, și să mă duc singur undeva în sălbăticie, nici nu știu unde” (p. 248).

În decembrie 1745, el i-a scris o scrisoare prietenului său Eleazar Wheelock, spunându-i: „Nu mă îndoiesc că, după ce vei citi jurnalul meu, vei fi mai conștient ca ori-când de nevoia pe care o am de a avea un tovarăș de călătorie” (p. 584).

Dar evident că el nu voia orice fel de persoană. El voia un tovarăș de suflet. Mulți dintre noi putem empataza cu el când a spus:

„Sunt mulți oameni cu care pot vorbi despre religie, dar, vai, puțini cu care pot vorbi religia înseși. Dar binecuvântat fie Domnul, există unii care iubesc să se hrănească din miez, nu din coajă” (p. 292).

Dar Brainerd a fost singur în lucrarea lui, și asta până

la sfârșit. De-a lungul ultimelor 19 săptămâni din viață, Jerusha Edwards, fiica de 17 ani a lui Jonathan Edwards, a îngrijit de el, și mulți speculează că între ei s-a înfiripat o dragoste profundă. Dar în sălbăticie și în lucrare, el a fost singur și nu își putea revărsa sufletul decât înaintea lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu l-a purtat și l-a susținut ca să poată merge înainte.

Brainerd s-a luptat cu greutateți exterioare uriașe.

În mai 1743, el descria astfel prima sa locație de misiune, cea de la Kaunaumek:

„Trăiesc foarte sărac în ce privește lucrurile vieții: majoritatea dietei mele constă din porumb fiert și budincă gătită în grabă. Locuiesc într-un morman de paie și munca este grea și extrem de dificilă, experimentând puțin succes care să îmi aducă mângâiere” (p. 207).

În luna august a aceluiași an, el spunea:

„În această stare slabă a trupului, am fost strașnic tulburat din cauza lipsei hranei potrivite. N-am avut pâine și nici nu aş fi avut de unde să o cumpăr. Sunt forțat să merg sau să trimit pe cineva la 10 sau 15 mile depărtare pentru o bucată de pâine; uneori, ea ajunge repede plină de mucegai și acră dacă cumpăr în cantitate mai mare... Dar, prin bunătatea lui Dumnezeu, am avut parte de ceva alimente de ale indienilor, din care mi-am pregătit mici plăcinte și le-

am copt. M-am simțit mulțumit cu circumstanțele în care mă aflu, resemnându-mă dulce înaintea lui Dumnezeu” (p. 213-214).

El spunea că rățacea deseori prin păduri și era expus frigului și foamei (p. 222). Calul i-a fost furat, otrăvit sau lovit la picioare până îi erau rupte (p. 294, 339). În altă circumstanță, el a povestit cum fumul de la vatră făcea ca încăperea în care se găsea să devină insuportabilă pentru plămâniului lui, astfel că era nevoit să iasă afară în frig ca să poată respira, după care nu mai putea adormi toată noaptea (p. 422).

Dar oricât de mari erau luptele lui cu circumstanțele exterioare, acestea nu erau cele mai intense. El a manifestat o resemnare uimitoare și chiar o odihnă în multe dintre aceste circumstanțe. El știa care era locul lor în felul biblic de abordare a vieții:

„Astfel de oboseală și greutate mă ajută ca să fiu tot mai separat de lume și sunt încredințat că îmi vor face Cerul mai dulce. Anterior, când eram astfel expus la frig, ploaie și altele, eram gata să mă liniștesc gândindu-mă la bucuria unei case confortabile, a unei încăperi calde și a altor mângâieri exterioare; dar acum, acestea au un loc tot mai mic în inima mea (prin harul lui Dumnezeu), iar ochii mei sunt tot mai îndreptați către Dumnezeu, de la care să îmi primesc mângâierile. Mă aștept să am parte de necazuri

în această lume, iar acest lucru nu mi se mai pare ciudat ca odinioară; în astfel de perioade de necezuri nu mă mai flatez cu ideea că ulterior îmi va fi mai bine; ci mai degrabă mă gândesc că îmi va fi mai rău; și ce încercări cu mult mai mari au avut de îndurat copiii lui Dumnezeu; și poate că și mie mi se pregătesc încercări mai mari. Binecuvântat fie Dumnezeu că El este mângâierea mea când trec prin cele mai acute încercări; și rareori El lasă ca aceste gânduri să fie însoțite de groază și întristare, ci sunt însoțite frecvent de o mare bucurie” (p. 274).

Așadar, în ciuda greutăților exterioare teribile prin care Brainerd a trecut, el a continuat să slujească și chiar a propășit sub aceste necezuri care l-au condus către Împărăție.

Brainerd s-a luptat cu o perspectivă sumbră despre natură.

Îl vom ierta repede pentru aceasta, fiindcă niciunul dintre noi nu a suferit fizic ceea ce el a suferit și nu a îndurat greutățile pe care el a trebuit să le îndure în sălbăticiie. Este greu să găsești plăcere în frumusețea unuitrandafir când ești într-o stare în care scuipi sânge.

Dar trebuie să vedem aceasta ca parte din lupta lui Brainerd, pentru că un ochi pentru frumusețe în locul perspectivei sumbre i-ar fi ușurat parte din povară. Edwards a vorbit laudativ despre Brainerd spunând că nu

era o persoană de o „imaginație caldă” (p. 93). Pentru Edwards, aceasta era o virtute, pentru că însemna că Brainerd era liber de ceea ce el spunea că este „entuziasm” religios, anume intensitatea emoției religioase bazată pe impresii și priveliști de moment din minte, în loc să fie bazată pe înțelegerea spirituală a perfecțiunilor morale ale lui Dumnezeu. Așa că Edwards l-a lăudat pe Brainerd pentru că nu avea „imagini puternice și vii formate în imaginația sa” (p. 93).

Dar există și un dezavantaj costisitor pentru o minte lipsită de imaginație. În cazul lui Brainerd, asta însemna că el părea să nu vadă în natură nimic altceva decât o „pustietate lugubră” și un inamic sumbru. În jurnalele lui nu se găsește nimic din descrierile emoționante ale lui Jonathan Edwards despre situațiile când mergea prin păduri și vedea peste tot în jurul lui imagini ale gloriei divine și eco-uri ale perfecțiunilor lui Dumnezeu.

Cred că Norman Pettit avea dreptate în esență când a spus:

„Acolo unde Edwards vedea în munții și locurile pustii scena descoperirilor divine, Brainerd nu vedea decât o ‚pustietate lugubră’. Acolo unde Edwards și-ar fi găsit desfătarea spirituală ‚în soare, lună și stele; în nori și în cerul albastru; în iarbă, flori și copaci’, Brainerd nu a menționat niciodată frumusețea naturii. Prin

contrast cu bucuria lui Edwards în zilele de vară, la Brainerd vedem doar frica de iarnă” (p. 23).

Brainerd nu a menționat niciodată un peisaj atractiv sau un apus de soare. El a spus chiar într-un loc că descoperise nevoia unor lucruri care să îl abată de la truda lui ca să îi maximizeze utilitatea (p. 292), dar nu a descris niciodată în ce ar fi constat acestea sau dacă au avut vreun impact asupra lui.

Este trist că Brainerd a fost orb (probabil din cauza suferinței lui) față de un antidot la depresie lăsat de Dumnezeu. Spurgeon a descris acest lucru foarte bine:

„A sta așezat pentru mult timp într-o postură anume, concentrat pe o carte sau la manșa unei bărci, este în sine un lucru care te taxează trupește; dar dacă mai adaugi și o cameră neaerisită, un trup care a fost lipsit mult timp de exercițiu fizic și o inimă încărcată de multe griji, ai toate elementele care te vor pregăti pentru o mulțime de momente de disperare, în special în lunile întunecate de ceață...

Natura de dincolo de fereastră te cheamă la sănătate și te îndeamnă la bucurie. Cel ce uită de zumzetul albinelor printre ierburi, de cântecul cucului din pădure, de sunetul păsărilor din copaci, de susurul apei printre pietre și de foșnetul vântului printre brazi, nu trebuie să ne mire dacă va uita să

cânte în inima lui sau dacă sufletul lui ajunge împovărat”.³

Eu spun că ar trebui să îl iertăm repede pe Brainerd pentru că nu și-a luat tărie și prospețime din galeria bucuriilor lui Dumnezeu din natură, pentru că suferința lui severă l-a făcut să nu o mai poată vedea. Dar noi trebuie să facem orice efort să nu sucombăm aici ca el. Spurgeon și Edwards sunt modelele pentru noi în această folosire a naturii în lucrarea noastră. Desigur, cineva cu o autoritate mai mare decât a lor a spus: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii”.

Brainerd s-a străduit să îi iubească pe indieni.

Dacă dragostea se cunoaște prin sacrificiu, atunci Brainerd a iubit. Dar dacă ea se mai cunoaște și prin compasiunea din inimă, atunci putem spune că Brainerd s-a luptat ca să iubească mai mult decât o făcea. Uneori, el era topit de dragoste.

„18 septembrie 1742

Am simțit ceva compasiune pentru suflete și am deplâns faptul că nu aveam mai multă. Am simțit mai multă blândețe, bunătate, atenție și dragoste față de toți oamenii, mai multă ca oricând” (p. 181).

„26 decembrie 1742

³ *Lectures to My Students* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1972), p. 158.

Am simțit multă dulceață și blândețe în rugăciune, și întreg sufletul părea să îi iubească pe cei mai răi dintre vrăjmașii mei, și am fost făcut în stare să mă rog pentru cei ce sunt străini și vrăjmași ai lui Dumnezeu, cu o mai mare blândețe și cu mai fierbinte” (p. 193).

„Marți, 2 iulie 1745

Aproape toată dimineața mi-am simțit inima atrasă după Dumnezeu în rugăciune, mai ales în timp ce mergeam călare. Apoi seara nu am putut să nu strig către Dumnezeu pentru acești bieți indieni și, după ce m-am dus la culcare, inima mea a continuat să se îndrepte către Dumnezeu pentru ei, până ce am adormit. O, binecuvântat fie Dumnezeu că mă pot ruga!” (p. 302).

Dar alteori el părea că este gol de afecțiune sau compasiune pentru sufletele lor. El și-a mărturisit vinovăția că era nevoit să le predice sufletelor nemuritoare având atât de puțină ardoare și dorință pentru mântuirea lor (p. 235). Compasiunea lui pur și simplu părea că dispăre.

„2 noiembrie 1744

Am mers la indieni în perioada amiezii și, în timp ce eram pe drum, n-am simțit nicio dorință față de ei, și chiar m-am îngrozit la ideea că trebuia să le vorbesc” (p. 272).

Așadar, Brainerd s-a luptat cu creșterea și scăderea

dragostei din inima lui. El a iubit, dar tânjea să iubească mult mai mult.

Brainerd s-a luptat să rămână credincios chemării lui.

Deși exmatricularea lui Brainerd de la Yale l-a împiedicat inițial să intre în lucrarea pastorală și l-a îndreptat către a lua în considerare slujirea ca misionar, chemarea misionară pe care a simțit-o de la Domnul nu a fost abandonată când în final au apărut alte oportunități pentru slujire pastorală. El a avut mai multe oportunități de a duce o viață mult mai ușoară și așezată ca slujitor în parohii.

De exemplu, biserica din Millington, care era aproape de orașul lui natal, Haddam, l-a chemat în martie 1744, iar el a descris acea chemare ca fiind o grijă și o povară deosebit de mare. El a respins-o și s-a rugat ca Domnul să trimită lucrători în via Lui (p. 244). Biserica din East Hampton, de pe Long Island, l-a chemat și ea. Jonathan Edwards vorbea despre acel loc ca fiind „cel mai plăcut și mai liniștit loc de pe întreaga insulă, având una dintre cele mai mari și mai înstărite parohii”. Brainerd scria pe 5 aprilie 1744:

„Sunt hotărât să rămân în lucrarea printre indieni, dacă providența divină îmi va permite, deși am simțit ceva înclinație să merg în East Hampton, unde am fost solicitat să merg” (p. 245).

Au existat și alte oportunități, dar de fiecare dată, lupta

a fost rezolvată cu acest sentiment al poverii și chemării:

„N-aș putea avea nicio libertate în mintea mea la gândul că aș putea trăi în alte circumstanțe sau în alte ocupații din viață. Toată dorința mea este legată de convertirea păgânilor și toată nădejdea mea este în Dumnezeu. El nu îmi permite să îmi fac de cap sau să mă mângâi cu speranța de a-i vedea pe prieteni, să mă întorc printre cei dragi și să mă bucur de mângâierile lumești” (p. 263).

Așa că lupta era evidentă în acest aspect, dar el a rămas fidel chemării sale printr-o disponibilitate de a suferi și printr-o pasiune de a vedea Împărăția lui Hristos răspândindu-se printre indieni.

Pasiunea lui Brainerd de a merge înainte pentru Împărăția lui Dumnezeu

Cred că motivul pentru care viața lui Brainerd a avut efecte atât de puternice asupra oamenilor ține de faptul că, în ciuda tuturor luptelor lui, el nu a renunțat nicio dată la credința sau lucrarea lui. El a fost mistuit de pasiunea de a-și încheia alergarea, de a-L onora pe Domnul lui, de a extinde Împărăția Lui și de a crește în sfințenie personală. Această dedicare neclintită față de cauza lui Hristos este ceea ce a făcut ca viața lui relativ lipsită de elemente senzaționale să strălucească de slavă astfel încât putem să înțelegem de ce Henry Martyn scria pe când era

student la Cambridge, în 1802: „Tânjesc să fiu ca el” (p. 4)!

Brainerd vorbea despre pasiunea lui pentru mai multă sfințenie și utilitate ca un fel de „durere plăcută”.

„Când mă bucur de Dumnezeu cu adevărat, simt că dorințele mele față de El sunt mai însetate, și setea mea după sfințenie este mai nestăvilită... O, dacă aș avea mai multă sfințenie! O, dacă aș avea mai mult din Dumnezeu în sufletul meu! O, ce durere plăcută! Ea îmi face sufletul să tânjească după Dumnezeu... O, de n-aș de n-aș zăbovi niciodată în călătoria mea spre Cer!” (p. 186).

El a fost cuprins de îndemnul apostolic: „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efes. 5:16). El a întruchipat în viața lui acest sfat: „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Gal. 6:9). El s-a străduit ca, așa cum spune Pavel, „să sporească totdeauna în lucrul Domnului” (1 Cor. 15:58).

„17 aprilie 1747

O, tânjesc să îmi umplu pentru Dumnezeu momentele ce mi-au rămas din viață! Deși trupul meu este atât de firav și obosit de predicare și de discuțiile personale, totuși am vrut să stau treaz toată noaptea să fac ceva pentru Dumnezeu. A lui Dumnezeu, Dătorul acestor proștețimi, să fie slava în vecii vecilor.

Amin” (p. 246).

„21 februarie 1746

Sufletul meu a fost înviorat și mângâiat, și nu pot decât să Îl binecuvânteț pentru Dumnezeu, care m-a făcut în stare într-o bună măsură să fiu credincios în zilele trecute. O, cât de dulce este să fii cheltuit pentru Dumnezeu” (p. 366)!

Printre toate mijloacele pe care Brainerd le-a folosit în umblarea lui după sfințenie și utilitate mai mare, rugăciunea și postul au fost prioritare. Citim despre el că petrecea zile întregi în rugăciune (p. 172), uneori punând deoparte zilnic și șase momente de rugăciune (p. 280), alteori căutând o familie sau un prieten cu care să se roage. El s-a rugat pentru sfințirea proprie. El s-a rugat pentru convertirea și curăția indienilor cărora le slujea. S-a rugat pentru înaintarea Împărăției lui Hristos în lume și în special în America. Uneori, duhul de rugăciune avea să îl cuprindă atât de adânc, că abia de se putea opri.

Într-o circumstanță, pe când era în vizită la niște prieteni, s-a retras ca să se roage singur:

„Am continuat să mă lupt cu Dumnezeu în rugăciune pentru mica mea turmă de aici și în special pentru indienii de pretutindeni, ca și pentru prietenii mei dragi dintr-un loc sau altul, până a venit vremea să merg la culcare și mă temeam ca nu cumva să împiedic familia cu ceva. Dar, o, cu câtă rețineră m-am simțit obligat să

îmi consum timpul dormind!” (p. 402).

Și alături de rugăciune, Brainerd a căutat sfințenia și utilitatea prin post. Jurnalul lui menționează în repetate rânduri că el și-a petrecut zile întregi în post. El a postit cerând călăuzire, pe când nu știa ce pași să facă înainte în lucrarea sa. Apoi a postit pur și simplu având nădejdea profundă de a înainta tot mai mult în profunzime spirituală personală și în a fi mai util spre aducerea la viață a indienilor. Când era pe moarte, în casa lui Edwards, i-a îndemnat pe predicatorii tineri care au venit să îl vadă, îndemnându-i să aibă zile frecvente de rugăciune personală și post, pentru că a mărturisit că acestea i-au fost foarte utile (p. 473). Edwards însuși a spus:

„Între numeroasele zile pe care le-a petrecut în post și rugăciune personală și din ceea ce relatează în jurnalul lui, nu cred că există vreo situație în care acestea să nu fie însoțite sau urmate de succes și de o binecuvântare remarcabilă manifestată prin mângâierile Duhului lui Dumnezeu, de multe ori până la sfârșitul acelei zile” (p. 531).

Alături de rugăciune și post, Brainerd și-a folosit timpul studiind și a amestecat aceste trei discipline spirituale.

„20 decembrie 1745

Am petrecut mare parte din zi scriind, dar am putut să întrepătrund studiile cu rugăciune” (p. 280).

„7 ianuarie 1744

Mi-am folosit ziua în preocupări serioase, cu hotărâri ferme față de Dumnezeu și pentru o viață de omorâre a păcatului. Am studiat atent, până ce am simțit că puterea trupească îmi slăbește” (p. 234).

„20 decembrie 1742

Mi-am petrecut ziua în rugăciune, lectură și scris, și m-am bucurat de oarece ajutor, în special în corectarea unor gânduri pe un subiect anume” (p. 192).

El scria și se gândea constant la lucruri teologice. Iată de ce avem acum la dispoziție jurnalele lui! Dar el a făcut mai mult. El relatează frecvent lucruri de acest fel: „Mi-am folosit majoritatea zilei scriind pe un subiect sfânt. M-am rugat frecvent” (p. 240). „Mi-am folosit majoritatea timpului scriind pe un subiect duhovnicesc dulce” (p. 284). „Am scris din nou aproape toată ziua” (p. 287). „M-am trezit devreme și am scris mult timp la lumina lumânării; mi-am petrecut majoritatea zilei scriind” (p. 344). „Către apropierea nopții, m-am bucurat de unele dintre cele mai clare gânduri pe o temă duhovnicească... mai clare decât îmi amintesc să fi avut vreodată pe vreun subiect; și mi-am folosit două sau trei ore scriindu-le” (p. 359).

Viața lui Brainerd este un șir lung și agonizant de a „răscumpăra vremea”, „de a nu obosi în facerea binelui” și de a „spori totdeauna în lucrul Domnului”. Iar ceea ce face ca viața lui să aibă un impact atât de puternic este că

el a continuat în această pasiune în ciuda luptelor și a greutăților imense de care a avut parte.

EFFECTUL VIEȚII LUI BRAINERD

Impactul asupra lui Jonathan Edwards a fost exponențial.

În primul rând, aș vrea să menționez efectul avut asupra lui Jonathan Edwards, marele păstor și teolog de la Northampton. Edwards însuși mărturisește acest lucru:

„Nu aș putea încheia observațiile mele legate de circumstanțele îndurătoare ale morții dlui Brainerd fără să recunosc cu mulțumire acțiunile pline de har ale Providenței asupra mea și a familiei mele prin care a rânduit ca el... să fie adus în casa mea cu ocazia ultimei lui îmbolnăviri și să moară aici. Astfel, am avut oportunitatea să îl cunosc mai mult și să vorbesc cu el, să îi arăt bunătate în astfel de circumstanțe și să văd purtarea lui în moarte, să îi aud ultimele cuvinte, să primesc ultimele lui sfaturi și să am privilegiul de a-i auzi ultimele rugăciuni” (p. 541).

Edwards a spus aceste lucruri chiar dacă probabil că știa că a-l avea pe Brainerd în casa lui, bolnav de acea groaznică afecțiune, avea să îl coste viața propriei fiice. Jerusha a îngrijit de Brainerd de-a lungul ultimelor 19 săptămâni din viața lui, iar după 4 luni, ea avea să moară de aceeași boală. Așa că Edwards a știut bine ce a spus afirmând că a fost au fost „acțiunile pline de har ale Providenței” că Brainerd a

venit să moară în casa lui.

Ca rezultat al impactului imens avut de dedicarea lui Brainerd asupra lui Jonathan Edwards, Edwards a scris lucrarea biografică *The Life of Brainerd* de-a lungul următorilor doi ani, carte care a fost retipărită ulterior mai des decât oricare alta dintre cărțile lui. Prin aceasta, impactul lui Brainerd asupra bisericii a fost incalculabil. Dincolo de toți faimoșii misionari care ne spun că au fost susținuți și inspirați de cartea despre viața lui Brainerd, nenumărați alți slujitori necunoscuți și credincioși trebuie să fi găsit în mărturia lui Brainerd tăria de a continua în dedicarea lor!

Princeton și Dartmouth au fost fondate.

Un efect mai puțin cunoscut al vieții lui Brainerd – unul care se datorează mai mult providenței pline de har a lui Dumnezeu decât oricărei intenții din partea lui Brainerd – a fost înființarea colegiilor Princeton și Dartmouth. Jonathan Dickinson și Aaron Burr, care fuseseră primii lideri de la Princeton și printre fondatorii lui, au fost direct interesați de cazul lui Brainerd de la Yale și au fost extrem de supărați că școala nu voia să îl reprimească.

Acest lucru a produs un val de nemulțumiri față de Yale în sinoadele prezbiteriene de la New York și New Jersey, și a cristalizat hotărârea lor de a-și înființa propriile

școli. Colegiul din New Jersey (denumit mai târziu Princeton) a fost înființat în octombrie 1746. Dickinson a fost ales primul lui președinte și, pe când cursurile au început în casa lui din Elizabethtown, în mai 1747, Brainerd era acolo încercând să se recupereze în ultimele lui luni de viață, fiind astfel considerat primul student înscris. David Field, Archibald Alexander și alții mărturisesc că, într-un sens foarte real, „colegiul Princeton a fost înființat ca urmare a exmatriculării lui Brainerd de la Yale” (p. 55).

Un alt efect surprinzător al vieții lui Brainerd ține de inspirația pe care a dat-o în înființarea colegiului Dartmouth de către Eleazer Wheelock. Brainerd s-a simțit ca un ratat printre indienii Iroquois din Susquehanna. El a trudit printre ei un an, după care a plecat mai departe. Totuși, jurnalul lui din acea vreme a aprins dedicarea lui Wheelock de a se duce să slujească printre indienii Iroquois din Connecticut. Și, inspirat de exemplul lui Brainerd în propovăduirea printre indieni, el a înființat o școală pentru indieni și albi la Lebanon, în 1748. Mai târziu, ea a fost mutată la Hannover, New Hampshire, unde Wheelock a înființat colegiul Dartmouth.

În 1740, Yale, Harvard și William & Mary erau singurele colegii coloniale, și nu erau deloc atrase de pietatea evanghelică a Marii Treziri. Dar valul trezirii a adus în

acestea un zel pentru educație și pentru evlavie. Prezbiterienii au înființat colegiul Princeton, bapțiștii colegiul Brown, reformații olandezi colegiul Rutgers, iar congregaționaliștii Dartmouth. Este remarcabil că David Brainerd trebuie recunoscut ca un element motivator esențial în întemeierea a două dintre aceste școli. Deși el a fost întrucâtva un teolog care s-a confruntat cu multe piedici, gândind și scriind la lumina lumânării, în sălbăticie, viziunea lui pentru educație superioară și-a găsit probabil o împlinire mai mare decât dacă și-ar fi dedicat viața acelei cauze, în locul pasiunii sale misionare.

Multe suflete se vor bucura de Dumnezeu pe veci.

Voi încheia spunând că cel mai minunat efect al lucrării lui Brainerd este același ca efectul cel mai minunat al lucrării fiecărui păstor. Sunt puțini indieni – probabil câteva sute – care își datorează viața direct dragostei și lucrării lui David Brainerd. Unele dintre mărturiile lor ar putea face obiectul unei alte cărți, una foarte interesantă. Cine poate descrie valoarea unui singur suflet care a trecut din împărăția întunericului și din plânsul și scrâșnirea dinților în Împărăția Fiului preaiubit al lui Dumnezeu? Indiferent dacă trăim 29 sau 99 de ani, oare n-ar fi justificate orice greutateți pentru a mântui o singură persoană de la chinurile veșnice ale Iadului ca să se bucure pe veci de slava lui Dumnezeu?

Ultimele mele cuvinte trebuie să fie aceleași ca ale lui Edwards. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru lucrarea lui David Brainerd în propria-mi viață. Voi cita dintr-o notiță de jurnal personal care pare firavă și luminează prin comparație cu ale lui Brainerd:

„28 iunie 1986

În această după-amiază, am mers cu mașina la Northampton alături de Tom și Julie (Steller). Am găsit mormântul lui David Brainerd, o bucată de piatră funerară neagră având o plachetă de marmură albă pe care erau gravate aceste cuvinte:

În amintirea Rev. David Brainerd. Un misionar credincios și truditore printre triburile de indieni de la Stockbridge, Delaware and Susquehanna, care a murit în acest oraș pe 10 octombrie 1747, la vârsta de 32 de ani.⁴

Tom, Julie (și Ruth și Hannah) și cu mine ne-am strâns mâinile stând în jurul aceluia mormânt și ne-am rugat mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru Brainerd și pentru Jonathan Edwards, și dedicându-ne lucrării lor și Dumnezeului lor. A fost o clipă memorabilă și sper să fie un moment puternic și cu efecte de durată”.

⁴ Ambele date sunt incorecte. El a murit pe 9 octombrie, la vârsta de 29 de ani.

DESPRE DESIRING GOD

Orice om vrea să fie fericit. Pagina noastră de internet a apărut și este realizată ca să te ajute să găsești fericirea. Noi vrem ca oamenii de pretutindeni să înțeleagă și să primească adevărul că *Dumnezeu este cel mai proslăvit în noi când noi suntem cel mai împliniți în El*. Am strâns aici peste 30 de ani de lucrare în predicare și scrieri ai lui John Piper, inclusiv traduceri realizate în peste 40 de limbi. De asemenea, oferim zilnic resurse scrise, audio și video care să te ajute să găsești adevărul, scopul și împlinirea care nu se sfârșesc niciodată. Și toate sunt disponibile gratuit, mulțumită generozității acelor care au fost binecuvântați de lucrarea noastră.

Dacă dorești să accesezi mai multe resurse pentru a ajunge la adevărata fericire sau dacă vrei să afli mai multe despre lucrarea noastră de la Desiring God, te invităm să vizitezi pagina noastră de internet la desiringGod.org.

desiringGod.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare.*

Donățiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

Mulțumim!

Lucrători Încercați

Un program de lectură pentru lideri
de biserici din România și Moldova

Ai fost binecuvântat prin lectura acestei cărți? Dacă da, sigur că te vei gândi că și alți creștini ar putea beneficia de pe urma ei, fie dacă le-o vei recomanda, fie când tu însuși aplici lucrurile bune din ea și, astfel, crești, te maturizezi și ești o binecuvântare pentru ei, prin viața ta. Dar ce putem spune despre influența deosebită pe care o carte creștină bună o poate avea asupra unui lider de biserică - poate un prezbiter/păstor, un misionar sau un evanghelist? Cum crezi că va fi acea schimbare dintr-un lider de biserică după ce a citit 60-70 dintre cele mai bune cărți creștine din istoria Bisericii?

Ei bine, exact acesta este obiectivul nostru prin *Programul de lectură Lucrători Încercați*, dezvoltat în România. Prin acest program, le trimitem GRATUIT liderilor de biserici până la 70 de cărți, echipându-i să predice Evanghelia lui Isus Hristos și ajutându-i să crească, să influențeze comunitățile credinței și să-și împlinească mai bine chemarea la lucrare.

Fiecare participant primește circa 60-70 de cărți de-a lungul unei perioade de 5 ani, toate costurile fiind suportate de Asociația MAGNA GRATIA. Fiecare participant trebuie să trimită o recenzie pentru fiecare carte, apoi o primește pe următoarea. Evident, toate cărțile noastre sunt în limba română, fiind traduse prin lucrarea noastră de literatură de-a lungul ultimilor 15 ani. Principalii autori din Program sunt John Owen, Arthur W. Pink, Jonathan Edwards, Charles H. Spurgeon, Cornelis P. Venema, R.C. Sproul, Steven J. Lawson, J.C. Ryle, Albert N. Martin, John Bunyan etc.

Acest program mă ajută să fiu mai dedicat și mai atent în pregătirea mesajelor mele și în lucrarea la care Domnul m-a chemat... aceste cărți m-au ajutat în multe feluri extraordinare să îi fac pe cei din biserică locală să vadă frumusețea și puterea Evangheliei - A.G., păstor

Aproape fiecare carte pe care o citesc este deopotrivă ca un test și o binecuvântare imensă pentru viața și lucrarea mea. Sunt atât de binecuvântat de Domnul prin acest program! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că un program de lectură sistematic ar putea avea un impact atât de mare asupra vieții și lucrării mele. - M.T., misionar

Pentru mai multe detalii despre *Programul Lucrători Încercați* fie ca să îl recomanzi unui lider de biserică, fie pentru a-l susține financiar, te rugăm să ne contactezi la adresa de email contact@magnagratia.org sau să vizitezi pagina noastră de internet la magnagratia.org.

S O L I D E O G L O R I A